

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015-207

23. januar 2015

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-28/12	Kommissionen mod Rådet Påstande: Afgørelse vedtaget af Rådet og repræsentanterne for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater, forsamlet i Rådet, af 16. juni 2011 om undertegnelse på Unionens vegne og om midlertidig anvendelse af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater som den første part, Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den anden part, Island som den tredje part og Kongeriget Norge som den fjerde part og om undertegnelse på Unionens vegne og midlertidig anvendelse af en tillægsaftale mellem Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den første part, Island som den anden part og Kongeriget Norge som den tredje part om anvendelsen af lufttransportaftalen mellem Amerikas Forenede Stater som den første part, Den Europæiske Union og dens medlemsstater som den anden part, Island som den tredje part og Kongeriget Norge som den fjerde part (2011/708/EU)(1), annulleres. Virkningerne af afgørelse 2011/708/EU opretholdes. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Transportministeriet Trafikstyrelsen	GA	29.01.15
C-67/14	Alimanovic Sagen vedrører: 1) Gælder ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 – med undtagelse af udførselsforbuddet i artikel 70, stk. 4, i forordning (EF) nr. 883/2004 – også for de særlige, ikke-bidragpligtige kontantydelse som omhandlet i artikel 70, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 883/2004? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er – og i så fald i	Beskæftigelsesministeriet Justitsministeriet Udenrigsministeriet Ministeriet for Børn, Ligestilling, Integration og Sociale	MF	03.02.15

	<p>hvilket omfang – begrænsninger af ligebehandlingsprincippet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 tilladt på grundlag af bestemmelser i nationale retsfor skrifter til gennemførelse af artikel 24, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF, ifølge hvilke adgangen til disse ydelser altid er udelukket, når en unionsborgers opholdsret i den anden medlemsstat alene udspringer af dennes status som arbejds-søgende? 3) Er artikel 45, stk. 2, TEUF, sammenholdt med artikel 18 TEUF, til hinder for en national bestemmelse, som i alle tilfælde nægter unionsborgere, der som arbejdssøgende kan påberåbe sig deres ret til fri bevægelighed, en socialydelse, der tjener til at sikre eksistensgrundlaget og samtidig også letter adgangen til arbejdsmarkedet, for den periode, hvor en opholdsret kun gælder arbejdssøgning, og uafhængigt af tilknytningen til værtsmedlemsstaten?</p>	Forhold		
C-125/14	<p>Iron & Smith Sagen vedrører: 1) Kan det eksisterende renommé i en medlemsstat være tilstrækkeligt til at godtgøre et EF-varemærkes renommé som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i direktiv 2008/95/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (herefter »direktivet«), selv i det tilfælde, hvor ansøgningen om registrering af et nationalt varemærke, over for hvilket der er rejst indsigelse under påberåbelse af et sådant renommé, er indgivet i et andet land end den pågældende medlemsstat? 2) Kan de af Den Europæiske Unions Domstol fastsatte principper om reel brug af EF-varemærket finde anvendelse inden for rammerne af de territoriale kriterier, der anvendes i forbindelse med bedømmelsen af et EFvaremærkes renommé? 3) Såfremt indehaveren af det ældre EF-varemærke har godtgjort EFvaremærkets renommé i andre lande end den medlemsstat, hvortil ansøgningen om national registrering er indgivet – og disse lande udgør en væsentlig del af Den Europæiske Unions område – kan det da uanset ovenstående kræves, at der også for så vidt angår den pågældende medlemsstat fremlægges tilstrækkelige beviser? 4) Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, kan der da – i betragtning af de særlige kendetegn ved det indre marked – opstå en situation, hvor det varemærke, som i vid udstrækning anvendes i en væsentlig del af Den Europæiske Union, er ukendt for den relevante nationale forbruger, og hvor den anden betingelse for at kunne påberåbe sig registreringshindringen i direktivets artikel 4, stk. 3, således ikke er opfyldt, eftersom der ikke er risiko for, at varemærkets renommé eller særpræg påføres skade eller udnyttes utilbørligt? Såfremt dette er tilfældet, hvilke forhold skal indehaveren af EF-varemærket da godtgøre, for at den nævnte betingelse bliver opfyldt?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen Justitsministeriet Udenrigsministeriet	MF	04.02.14
C-106/14	<p>FCD et FMB Sagen vedrører: »Når en »artikel« som omhandlet i forordning nr. 1907/2006 (Reach) er sammensat af flere elementer, der hver især opfylder definitionen af »artikel« i nævnte forordning, finder de forpligtelser, der følger af forordningens artikel 7, stk. 2, og artikel 33, da kun anvendelse på den samlede artikel eller på hvert enkelt element, der opfylder definitionen af »artikel«?»</p>	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Miljøstyrelsen	GA	12.02.15

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kortsagsresumé	Interessent	Sagstype	Processkridt	Dato
C-375/13	Kolassa Sagen vedrører: Art. 15, stk. 1, art. 5, nr. 1), litra a), art. 5, nr. 3), art. 25 og 26 i forordning (EF) nr. 44/2001 (Bruxelles I-forordningen). Da den nationale domstol har stillet en lang række spørgsmål, henvises der i øvrigt til selve forelæggelseskendelsen.	Justitsministeriet	Orienteringssag	Dom	28.01.15
C-417/13	Starjakob Sagen vedrører: Fortolkningen af artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 7, stk. 1, artikel 16 og artikel 17 i direktiv 2000/78/EF. Grundet det præjudicielle spørgsmåls længde henvises til selve den præjudicielle forelæggelseskendelse for uddybning.	Beskæftigelsesministerie	Orienteringssag	Dom	28.01.15
C-1/14	KPN Group Belgium et Mobistar Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), navnlig artikel 9 og 32 fortolkes således, at den sociale takst for tjenester omfattet af forsyningspligten samt den i forsyningspligtdirektivets artikel 13, stk. 1, litra b), omhandlede kompensationsmekanisme ikke alene gælder for elektronisk kommunikation ved hjælp af en telefonslutning til et offentligt tilgængelig kommunikationsnet på et fast sted men også for elektronisk kommunikation ved hjælp af mobile kommunikationstjenester og/eller internetabonnementer? 2. Skal forsyningspligtdirektivets artikel 9, stk. 3, fortolkes således, at medlemsstaterne må lade flere særlige takstvalgmuligheder end de i forsyningspligtdirektivets artikel 9, stk. 2, omhandlede være omfattet af forsyningspligten? 3. Såfremt svaret på første og andet spørgsmål er benægtende, er de pågældende bestemmelser i forsyningspligtdirektivet forenelige med lighedsprincippet, således som det er affattet i blandt andet artikel 20 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?	Erhvervsstyrelsen	Orienteringssag	GA	29.01.15
T-593/13	Siemag Tecberg Group GmHB mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked Påstande: Afgørelsen, der blev truffet den 5. september 2013 af Fjerde Appellkammer ved	Erhvervsstyrelsen	Orienteringssag	Dom	30.01.15

	Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (sag R 1261/2013-4), annulleres. Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger. Der berammes en dato for et retsmøde.				
C-117/14	Nisttauz Poclava Sagen vedrører: 1) Er en national lovgivning, der bestemmer, at en tidsubegrænset arbejdskontrakt til støtte for iværksættere skal indeholde en prøvetid på et år, hvorunder arbejdsgiveren frit kan opsige arbejdstageren, i strid med EU-retten og forenelig med den grundlæggende ret, der er sikret ved artikel 30 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder? 2) Krænker prøvetiden på et år i den tidsubegrænsede arbejdskontrakt til støtte for iværksættere formålet med og bestemmelserne – §§ 1 og 3 – i direktiv 1999/70/EF om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP?	Udenrigsministeriet	Orienteringssag	Dom	05.02.15
C-148/14	Nordzucker Sagen vedrører: Skal emissionshandelsdirektivets artikel 16, stk. 3 og 4, i fortolkes således, at bøden for overskridelse af emissionskvoterne også skal pålægges i tilfælde, hvor driftslederen senest den 30. april i et år har returneret et antal kvoter, som svarer til den samlede emission, som han har angivet i sin rapport om anlæggets emissioner i det foregående år, og denne rapport er vurderet som tilfredsstillende af verifikator, men den kompetente myndighed efter den 30. april konstaterer, at de samlede emissioner fejlagtigt er anført for lavt i den verificerede emissionsrapport, rapporten korrigeres, og driftslederen returnerer de yderligere kvoter inden for den nye frist?	Energistyrelsen	Orienteringssag	GA	05.02.15
C-317/14	Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien Påstande: Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 45 TEUF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5. april 2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (1) ved at kræve, at kandidater til stillinger ved de lokale myndigheder, der er hjemmehørende i de fransk- eller tysksprogede regioner, hvor det ikke fremgår af kandidaternes eksamensbeviser eller certifikater, at de har gennemført deres studier på det pågældende sprog, opnår et af SELOR udstedt certifikat, efter at have bestået en af dette organ afholdt eksamen, som eneste bevis på sprogkundskaber for at få adgang til disse stillinger. Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Uddannelses- og Forskningsministeriet	Orienteringssag	Dom	05.02.15

C-392/13	<p>Rabal Cañas</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal begrebet »kollektiv afskedigelse« i artikel 1, stk. 1, litra a), i direktiv 98/59, som – afhængigt af den fastsatte kvantitative grænse – omfatter alle »afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv«, henset til, at der er tale om et EU-retligt begreb, fortolkes således, at det er til hinder for, at den nationale gennemførelsesforskrift begrænser dette begrebs rækkevidde til alene at omfatte en nærmere bestemt type opsigelser, nemlig opsigelser, der sker af økonomiske, tekniske, organisatoriske eller produktionsmæssige grunde, således som det er fastsat i artikel 51, stk. 1, i Estatuto de los Trabajadores? 2. Skal der ved beregningen af antallet af afskedigelser, der skal medregnes med henblik på at fastslå, hvorvidt der foreligger en »kollektiv afskedigelse« som defineret i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/59 – hvad enten der er tale om »afskedigelser, som foretages af en arbejdsgiver« [litra a)], eller »opsigelser af arbejdskontrakter, som foretages af en arbejdsgiver af en eller flere grunde, som ikke kan tilregnes arbejdstageren selv, forudsat at antallet af afskedigelser udgør mindst fem« [litra b)] – tages hensyn til individuelle ophør af arbejdskontrakter på grund af udløbet af en tidsbegrænset arbejdskontrakt (aftalt tidsrum, arbejdsopgave eller tjenesteydelse), såsom de ophør af arbejdskontrakter, der er omhandlet i artikel 49, stk. 1, litra c), i Estatuto de los Trabajadores? 3. Skal begrebet »kollektive afskedigelser foretaget inden for rammerne af arbejdskontrakter, der er indgået for et bestemt tidsrum eller med henblik på en bestemt arbejdsopgave«, som er anvendt i artikel 1, stk. 2, litra a), i direktiv 98/59, der omhandler situationer, på hvilke direktivet ikke finder anvendelse, defineres udelukkende på grundlag af det strengt kvantitative kriterium i artikel 1, stk. 1, litra a), eller kræves det endvidere, at grunden til den kollektive afskedigelse hidrører fra et og samme kollektive aftalegrundlag vedrørende samme tidsrum, tjenesteydelse eller arbejdsopgave? 4. Tillader begrebet »virksomhed« som et »EU-retligt begreb«, der er væsentligt for definitionen af, hvad der skal forstås ved »kollektiv afskedigelse« i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/59, henset til direktivets karakter af minimumsdirektiv, som fastsat i dettes artikel 5, en fortolkning, der gør det muligt, at den retsforordning, der gennemfører direktivet i medlemsstatens nationale lovgivning – i Spaniens tilfælde artikel 51, stk. 1, i Estatuto</p>	Beskæftigelsesministeriet	Orienteringssag	GA	05.02.15
----------	--	---------------------------	-----------------	----	----------

	de los Trabajadores – med henblik på beregningen af omfanget af den kvantitative begrænsning udelukkende refererer til et »foretagende« [»empresa«] som helhed og dermed udelukker situationer, hvor den i nævnte bestemmelse fastsatte kvantitative grænse ville være blevet overskredet, hvis virksomheden var blevet valgt som referenceenhed?				
C-498/13	Agrooikosystimata Sagen vedrører:: Er det nødvendigt at være landbruger for at have ret til at være omfattet af den langsigtede plan for at tage landbrugsarealer ud af drift i henhold til reglerne [i forordning (EØF) nr. 2078/92 og forordning (EF) nr. 746/96], eller er det tilstrækkeligt at de pågældende har påtaget sig den økonomiske risiko for de arealer, der er omfattet af planen, og er ansvarlige for driften heraf?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	Orienteringssag	Dom	05.02.15
C-607/13	Cimmino e.a. Sagen vedrører: 1) Skal artikel 11 i forordning (EF) nr. 2362/98, hvorefter medlemsstaterne skal kontrollere, at de erhvervsdrivende udøver importvirksomhed for deres egen regning som en selvstændig økonomisk enhed med hensyn til ledelse, personale og drift, fortolkes således, at al importvirksomhed, som udøves for en traditionel erhvervsdrivendes regning, er udelukket fra de toldfordele, der normalt indrømmes, når denne virksomhed udøves af personer, der kun formelt opfylder de krav, der er fastsat for »nye erhvervsdrivende« i den pågældende forordning? 2) Giver forordning (EF) nr. 2362/98 en traditionel erhvervsdrivende mulighed for at sælge bananer, hidrørende fra området uden for Den Europæiske Union, til en nyttilkommen erhvervsdrivende med hvem det aftales, at bananerne skal indføres til Unionens område til en lavere toldsats og videresælges til den nævnte traditionelle erhvervsdrivende til en pris, som aftales inden transaktionen i sin helhed, uden at den nyttilkomne erhvervsdrivende bærer nogen reel forretningsrisiko eller iværksætter nogen organisatoriske foranstaltninger med henblik på gennemførelsen af en sådan transaktion? 3) Udgør aftalen i ovenstående punkt 2 en tilsidesættelse af forbuddet mod overdragelse af nye erhvervsdrivendes rettigheder til traditionelle erhvervsdrivende i artikel 21, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2362/98, således at den foretagne overdragelse er uden virkning, og der skal betales den fulde toldsats og ikke den lavere sats som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2988/95?	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	Orienteringssag	GA	05.02.15

<p>C-627/13 og C-2/14</p>	<p>M Sag C-627/13: Sagen vedrører: Er lægemidler som defineret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, der indeholder registrerede stoffer, altid undtaget fra anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 273/2004 og forordning (EF) nr. 111/2005 i medfør af artikel 2, litra a), i disse forordninger, eller er det kun tilfældet, når lægemidlerne er sammensat på en sådan måde, at de registrerede stoffer ikke let kan benyttes eller udskilles ved hjælp af let anvendelige eller økonomisk fordelagtige midler? Sag C-2/14: Er lægemidler som defineret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler, der indeholder »registrerede stoffer«, altid undtaget fra anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 273/2004 og forordning (EF) nr. 111/2005 i medfør af artikel 2, litra a), i disse forordninger, eller er det kun tilfældet, når lægemidlerne er sammensat på en sådan måde, at de ikke let kan benyttes eller udskilles ved hjælp af let anvendelige eller økonomisk fordelagtige midler som omhandlet i de nævnte forordninger?</p>	<p>Sundhedsstyrelsen</p>	<p>Orienteringssag</p>	<p>Dom</p>	<p>05.02.15</p>
<p>C-671/13</p>	<p>Indėlių ir investicijų draudimas et Nemaniūnas Sagen vedrører: 1) kan artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19, sammenholdt med punkt 12 i bilag I hertil, fortolkes således, at såfremt en medlemsstat fastsætter bestemmelse om, at de indskydere, der er indehavere af værdipapirer (indskudsbeviser) udstedt af et kreditinstitut, ikke er omfattet af en garantiordnings dækning, omfatter denne udelukkelse kun de indskudsbeviser, der har (udviser) samtlige de egenskaber, der kendetegner et finansielt instrument i henhold til direktiv 2004/39 (når der samtidig henses til eksistensen af andre EUretsakter, eksempelvis Den Europæiske Centralbanks forordning 25/2009), herunder omsætningsmuligheden på sekundære markeder? 2) Såfremt den berørte medlemsstat vælger at gennemføre direktiv 94/19 og direktiv 97/9 i den nationale ret således, at garantiordningen for indskydere og investorer fastsættes i den samme retsakt (den samme lov), kan artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 og punkt 12 i bilag I til direktiv 94/19 sammenholdt med artikel 2, stk. 2, i direktiv 97/9 og under hensyn til artikel 3 i direktiv 97/9 da indebære, at indehavere af</p>	<p>Finanstilsynet</p>	<p>Orienteringssag</p>	<p>GA</p>	<p>05.02.15</p>

<p>indskudsbeviser og obligationer ikke er dækket af nogen af (garanti)ordningerne som omhandlet i de nævnte direktiver? 3) Da de nationale bestemmelser indebærer, at indehavere af indskudsbeviser og obligationer, der er udstedt af et kreditinstitut, ikke er dækket af de garantiordninger, der er nævnt i direktiv 94/19 og direktiv 97/9, spørges: a) Skal artikel 3, stk. 1, artikel 7, stk. 1 (som ændret ved direktiv 2009/14), og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19 sammenholdt med samme direktivs artikel 1, stk. 1, der definerer begrebet indskud, anses for tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at skabe subjektive rettigheder, der kan påberåbes af privatpersoner ved de nationale retsinstanser med henblik på at opnå dækning af de krav, som de har rettet mod det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forestå betaling i henhold til en garantiordning? b) Skal artikel 2, stk. 2, og artikel 4, stk. 1, i direktiv 97/9 anses for tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at skabe subjektive rettigheder, der kan påberåbes af privatpersoner ved de nationale retsinstanser med henblik på at opnå dækning af de krav, som de har rettet mod det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forestå betaling i henhold til en garantiordning? c) Såfremt de foregående spørgsmål »3a« og »3b« besvares bekræftende, spørges, hvilken af de to garantiordninger den nationale ret skal vælge ved løsningen af en tvist mellem en privatperson og et kreditinstitut, i hvilken forbindelse der er rettet henvendelse til det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forvalte en garantiordning for indskydere og investorer? 4) Skal artikel 2, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 97/9 (sammenholdt med bilag I til det nævnte bilag) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en investorgarantiordning ikke omfatter de investorer, der er indehavere af værdipapirer udstedt af et kreditinstitut, på grund af det finansielle instruments form (værdipapirer) og under forudsætning af, at kreditinstituttet ikke har overført eller anvendt investorerne midler eller værdipapirer uden disses samtykke? Er den omstændighed, at det kreditinstitut, der har udstedt værdipapirerne – udstederen – [org. s. 12] samtidig optræder som depotselskab for disse finansielle instrumenter (mellemed), og at de investerede midler ikke kan adskilles fra de andre midler, som kreditinstituttet råder over, relevant for fortolkningen af de nævnte bestemmelser i</p>				
---	--	--	--	--

	direktiv 97/9 i forhold til beskyttelsen af investorerne?				
C-76/14	<p>Manea</p> <p>Sagen vedrører: 1. Henset til bestemmelserne i lov nr. 9/2012 og til genstanden for den afgift, der er fastsat i nævnte lov, skal artikel 110 TEUF da fortolkes således, at den er til hinder for, at en EU-medlemsstat indfører en afgift på forurenende emissioner, der finder anvendelse på alle udenlandske motorkøretøjer, når de registreres i denne stat, idet afgiften ligeledes finder anvendelse ved overdragelse af ejendomsretten til et nationalt motorkøretøj, med undtagelse af tilfælde hvor en sådan afgift eller en lignende afgift allerede er blevet betalt? 2. Henset til bestemmelserne i lov nr. 9/2012 og til genstanden for den afgift, der er fastsat i nævnte lov, skal artikel 110 TEUF da fortolkes således, at den er til hinder for, at en EU-medlemsstat indfører en afgift på forurenende emissioner, der finder anvendelse på alle udenlandske motorkøretøjer, når de registreres i denne stat, idet denne afgift for så vidt angår nationale motorkøretøjer først skal betales, når ejendomsretten hertil overdrages, hvilket medfører, at et udenlandsk køretøj kun kan anvendes, såfremt afgiften er betalt, mens et nationalt køretøj kan anvendes tidsubegrænset, uden at afgiften betales, frem til det tidspunkt, hvor ejendomsretten til et sådant køretøj overdrages, såfremt der sker en sådan overdragelse?</p>	Miljøstyrelsen	Orienteringssag	GA	10.02.15
C-340/13	<p>Bpost</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 12, femte led, i direktiv 1997/67/EF, som ændret ved direktiv 2002/39/EF og 2008/06/EF, fortolkes således, at den indebærer en forpligtelse til ikke-diskriminering bl.a. i forholdet mellem en befordringspligtig virksomhed og konsolidatorer, når der er tale om operationelle rabatter, som tildeles af denne virksomhed, idet de rabatter, der udelukkende angår mængde, alene er omfattet af artikel 12, fjerde led? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er den rabat, der udelukkende angår mængde, da i overensstemmelse med forpligtelsen til ikke-diskriminering i artikel 12, fjerde led, når den prisforskel, der derved indføres, er baseret på en objektiv omstændighed vedrørende det geografiske marked og de relevante tjenesteydelser, og denne rabat ikke indebærer en udelukkelsesvirkning eller en loyalitetsforpligtelse? 3) Såfremt første spørgsmål besvares benægtende, tilsidesætter den mængderabat, der tildeles en konsolidator, da princippet om ikkediskriminering i artikel 12, femte led, når dens størrelse ikke</p>	Transportministeriet Trafikstyrelsen	Orienteringssag	Dom	11.02.15

	svarer til den rabat, der tildeles en afsender, som indleverer det samme antal forsendelser, men svarer til samtlige de rabatter, der tildeles samtlige afsendere på grundlag af antallet af forsendelser fra hver af disse afsendere, som konsolidatoren har indsamlet forsendelser hos?				
C-18/14	<p>C-18/14, CO Sociedad de Gestion y Participación e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Må den kompetente myndighed, såfremt den udtrykkeligt tillader en påtænkt erhvervelse som omhandlet i artikel 15a i direktiv 2007/44/EF, i henhold til national lovgivning knytte begrænsninger eller betingelser til denne tilladelse? Har det herved nogen betydning, om disse begrænsninger eller betingelser er baseret på tilsagn fra den potentielle erhverver som omhandlet i tredje betragtning til direktivet? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, skal de begrænsninger og betingelser, som den kompetente myndighed har fastsat, være nødvendige i den forstand, at uden disse begrænsninger og betingelser havde den kompetente myndighed set sig nødsaget til at gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse på grundlag af vurderingen ud fra de i artikel 15b i direktiv 2007/44/EF omhandlede kriterier? 3) Såfremt det er tilladt at fastsætte begrænsninger og betingelser, er der da i direktivets artikel 15b, stk. 1, hjemmel til, at den kompetente myndighed i forbindelse med erhvervelsen må stille krav med hensyn til »corporate governance« i det selskab, der ønskes erhvervet, såsom krav med hensyn til bestyrelsens sammensætning i et »two tier board«?</p>	Justitsministeriet Udenrigsministeriet Finanstilsynet	Orienteringssag	GA	11.02.15
C-349/13	<p>Oil Trading Poland</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 3, stk. 3, i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76 af 23.3.1992, s. 1, med senere ændringer, polsk specialudgave, kapitel 9, bind 1, s. 179) samt den tilsvarende, gældende artikel 1, stk. 3, litra a, og andet afsnit i Rådets direktiv 2008/118/EF af 16. december 2008 om den generelle ordning for punktafgifter og om ophævelse af direktiv 92/12/EØF (EUT L 9 af 14.1.2009, s. 12, med senere ændringer) fortolkes således, at disse bestemmelser ikke er til hinder for, at en medlemsstat pålægger en punktafgift på smøreolier under KN-kode 2710 19 71 – 2710 19 99, der anvendes til andet end brændsel til opvarmning eller motorbrændstof, efter reglerne for den harmoniserede punktafgift på forbrug af energiprodukter?</p>	Skatteministeriet	Orienteringssag	Dom	12.02.15

C-543/13	<p>Fischer-Lintjens</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begrebet »ret til« i artikel 27 ff. i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at for fastlæggelsen af, fra hvilket tidspunkt der er ret til pension eller rente, er tidspunktet for vedtagelsen af en afgørelse om tildeling, i henhold til hvilken pensionen er blevet udbetalt, eller tidspunktet for den med tilbagevirkende kraft tilkendte pension, afgørende? 2) Såfremt der med begrebet »ret til« sigtes til begyndelsestidspunktet for den med tilbagevirkende kraft tilkendte pension: Er det foreneligt hermed, at en pensionsberettiget, der er omfattet af artikel 27 i forordning (EØF) nr. 1408/71 efter nederlandsk lovgivning, ikke kan tegne en sygeforsikring med den samme tilbagevirkende kraft?</p>	Udenrigsministeriet	Orienteringssag	GA	12.02.15
T-579/11	<p>Akhras mod Rådet</p> <p>Påstande: Punkt 3 i tabel A i bilaget til Rådets afgørelse 2011/522/FUSP annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Punkt 3 i tabel A i bilag I til Rådets forordning (EU) nr. 878/2011 annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Punkt 2 i tabellen i bilag II til Rådets afgørelse 2011/628/FUSP annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Punkt 2 i tabellen i bilag II til Rådets forordning (EU) nr. 1011/2011 annulleres, for så vidt som det vedrører sagsøgeren. Det fastslås, at artikel 4, stk. 1, i Rådets afgørelse 2011/273/FUSP (som ændret) ikke finder anvendelse på sagsøgeren. Det fastslås, at artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 442/2011 (som ændret) ikke finder anvendelse på sagsøgeren. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Justitsministeriet Udenrigsministeriet	Orienteringssag	Dom	12.02.15